

bringe Bestemmelserne i Overensstemmelse med Tjenestemandslovens §§ 454, 455 og 465. Tilføjelsen til § 122, 1ste Stykke, gaar ud paa, at Sekretærer ved Landsretterne, Københavns Sø- og Handelsret og Københavns Byret skal kunne medregne et Aar af deres Sekretærvirksomhed til Udbringelse af de til Opnaaelse af Underretssagførerbeskikkelse fornødne 3 Aars Virksomhed. Dette, der svarer til, hvad der ved Lov Nr. 300 af 30. Juni 1922 § 13 blev bestemt om Amtsfuldmægtige, findes rimeligt under Hensyn til Karakteren af det Arbejde, som udføres af Sekretærerne, idet dette i et vist Omfang er af samme Art som det Arbejde, der udføres af Fuldmægtige under Retterne. Forslaget er anbefalet af et Mindretal indenfor Retsplejeudvalget.

Til §§ 31—35.

(Retsplejelovens §§ 137, 138, 138 a, 144 og 145).

(Lovforslag 1923—24 §§ 14—18).

Disse Ændringer angaar Retsplejelovens Regler om *Ophør af Retten til Sagførervirksomhed og om Sagførerraadets Myndighed*. Forslagene er udarbejdede efter Forhandling med Sagførerraadet.

Med Hensyn til de enkelte Bestemmelser bemærkes følgende:

Grunden til Forslaget i § 31 (Retsplejelovens § 137) er, at man har savnet Hjemmel til at kunne suspendere en Sagfører fra Sagførervirksomheden i Tilfælde af, at han er sigtet for en i den offentlige Mening vanærende Handling, men Sagen endnu ikke er endelig afgjort. Myndigheden til at træffe Bestemmelse om Suspension var i Lovforslaget 1923—24 i Overensstemmelse med Sagførerraadets Ønske henlagt til dette. Efter fornyet Overvejelse af Spørgsmaalet finder man imidlertid at burde foreslaa, at denne Myndighed henlægges til Undersøgellesdommeren. Om Kære af Dommerens Beslutning vil de almindelige Regler i Lovens Kapitel 85 komme til at gælde, derunder ogsaa § 969, 2det Stykke, om opsættende Virkning saavel som § 222, jfr. § 971, 1ste Stykke, om Beslutningens Omgørelse.

Den i § 32 foreslaaede ny Affattelse af Retsplejelovens § 138 indeholder i Forhold til den nugældende § 138 for 1ste Stykkes Vedkommende kun et Par mindre Ændringer af formel Karakter. 2det og 3die Stykke er derimod nye.

Bestemmelserne i 2det Stykke om Frakendelse ved Dom af Retten til at udøve

Sagførervirksomhed, saafremt vedkommende Sagfører paa Grund af Sindssygdom er uskikket til at udøve saadan Virksomhed, er motiveret ved, at man maa anse det for nødvendigt, at en Sagfører under saadanne Forhold kan hindres i at praktisere, selv om Lovgivningens almindelige Betingelser for Umyndiggørelse paa Grund af Sindssygdom (Lov Nr. 277 af 30. Juni 1922 § 2) ikke er til Stede. Som Forbillede for Reglerne om Behandlingen af den paagældende Sag har man anvendt Bestemmelserne i Lov Nr. 111 af 30. April 1909 § 7, 4de Stykke, om Søgmaal mod Læger til Frakendelse af jus practicandi.

Bestemmelsen i 3die Stykke skyldes den Betragtning, at en Sagfører, der efter en Tid ikke at have haft Ret til at praktisere ønsker at genoptage sin Virksomhed, som Regel bør dokumentere, at han opfylder Lovens almindelige Betingelser for overhovedet at drive Sagførervirksomhed (§ 119), ligesom Sagførerraadets Erklæring skal være indhentet, jfr. § 146.

Den foreslaaede Affattelse af § 138 stemmer overens med Lovforslaget 1923—24 § 15, dog at der, ligesom i Lov Nr. 111 af 30. April 1909 § 7, er hjemlet den paagældende en Adgang til at faa Betingelserne for Generhvervelse af Retten til Sagførervirksomhed prøvet ved Domstolene.

Med Hensyn til den foreslaaede ny § 138 a bemærkes, at man har affattet Bestemmelserne noget anderledes end i Lovforslaget 1923—24 i Overensstemmelse med Sagførerraadets Ønske i Skrivelse af 19. Marts 1924, der tilstilledes Folketingets Udvalg til Behandling af det nævnte Lovforslag.

Tilføjelsen i § 34 til § 144, 1ste Stykke, skyldes, at man har savnet Hjemmel for Sagførerraadet til at skride ind, naar en Sagfører udenfor sin Sagførervirksomhed har udvist et Forhold, der er uværdigt for en Sagfører. I saadanne Tilfælde vil Bestemmelserne i § 143, der kun angaar Sagførernes Forhold i deres Sagførervirksomhed, ikke kunne anvendes. Hvad man tilsigter at kunne ramme, er kun Tilfælde, hvor en Sagfører, udenfor sin Sagførervirksomhed, i Forretningsforhold eller i andre Forhold af økonomisk Art, udviser en Adfærd, som maa siges at diskvalificere ham. Dette har man i Mod sætning til Lovforslaget 1923—24 udtrykkeligt udtalt i Forslaget, i Overensstemmelse med Sagførerraadets Ønske i den ovennævnte Skrivelse af 19. Marts 1924.

I øvrigt gaar Bestemmelserne i §§ 34 og 35 (Retsplejelovens §§ 144 og 145) ud